

[Christophersen.]

betragtning må siges at være utilfredsstillende.

I økonomisk henseende valgte regeringen at gennemføre besparelser af et efter vor opfattelse ganske utilstrækkeligt omfang, og i politisk henseende valgte regeringen at placere sin økonomiske politik på et meget snævert makkerskab med socialistisk folkeparti i stedet for at søge et bredere samarbejde ind imod midten. Det betyder, at vi nu står med et finanslovsforslag, som ikke løser vore økonomiske problemer, og at vi befinder os i en politisk situation, hvor muligheden for brede, fornuftige løsninger, også af andre problemer i dansk politik, er gjort vanskeligere. Naturligvis kan man sige, at regeringens valg af samarbejdspartnere er dens egen sag, men konsekvenserne har jo betydning for os alle sammen, og den utilfredsstillende udgang på spareforhandlingerne betyder efter vores opfattelse for det første, at vi nu bevæger os frem imod nye økonomiske krisetilstande. For det andet betyder efter vores skøn en meget snæver venstreorienteret parlamentarisk basis for regeringens foranstaltninger, at befolkningens tillid til den økonomiske politik yderligere svækkes.

Man kan måske også udtrykke det sådan, at da socialdemokratiet med sin mindretalsregering endelig fik muligheden for at bevise, at denne regering kunne regere og samle folketinget bag sig, ja, så førte den beviset for det modsatte.

Det endte ikke sådan, fordi der ikke var andre muligheder til stede. Tværtimod havde regeringen jo i mange dage muligheden for at vælge en anden og en bredere koalition. Det var i virkeligheden ikke hos socialistisk folkeparti, den socialdemokratiske mindretalsregering fandt nogen særlig forståelse for besparelsernes nødvendighed. Tværtimod var SF jo det parti, der forholdt sig allermest negativt til spareforslagene, ikke bare som enkeltforslag, men også som idé, og det var det eneste parti, der fuldkommen undlod at fremsætte selvstændige konstruktive spareforslag. SFs eneste rolle i de tre sidste ugers forhandlinger har været at pine saft og kraft ud af regeringens spareforslag og samtidig forskyde socialdemokratiets interesse inden for den økonomiske po-

litisk sfære over imod nye skattepolitiske tanker.

Derimod mødte regeringen forståelse fra en anden kant også i den form, at der ved siden af regeringens oprindelige udspil blev lagt et lige så konstruktivt og et endnu mere omfattende, veldokumenteret spareforslag frem fra venstre og det radikale venstre; vi ridsede her en lang række konkrete besparelsesmuligheder op, der, som jeg sagde i formiddags, for det første ville begrænse det offentliges ressourceforbrug, som for det andet var realistiske, og som for det tredje kunne virke meget hurtigt. På en række punkter viste det sig jo også under forhandlingerne, at det var forslag, som i allerhøjeste grad faldt sammen med socialdemokratiets tanker, og denne overensstemmelse blev endda under forhandlingernes gang udvidet fra punkt til punkt.

Men så indtraf der nogle andre begivenheder, som satte vore økonomiske problemer og opgaver i relief, og som måske i virkeligheden burde have haft den virkning, at det havde fået os alle sammen til at lægge kræfterne i i endnu højere grad. Der fremkom for det første fra økonomi- og budgetministeriet en revideret finansplan. Af dette dokument fremgik det ganske klart, at omfanget af den opgave, vi stod over for, var langt større, end vi indtil da havde forestillet os. Det planlagte kasseoverskud i indeværende finansår var hastigt på vej nedad. Det var nede omkring 700 mill. kr. mod de budgetterede 2.300 mill. kr. Væksten i de offentlige budgetter var stærkere end forudsat for blot få måneder siden, og det viste sig nu, at det var sandsynligt, at der i september måned i år vil blive udløst ikke én dyrtidsportion, men to dyrtidsportioner, hvor regeringen jo indtil for kort siden kun regnede med en enkelt portion.

Vi fik samtidig forelagt et andet og efter vor opfattelse ikke mindre betydningsfuldt dokument, et indtil da fortroligt uddrag af den økonomiske årsoversigt. Af denne fremgik det lige så klart, at vi i 1973 bevæger os frem mod nye valutariske problemer, frem mod et betalingsbalanceunderskud, der, hvis vi regner alt ind i det, vel nærmest vil komme til at ligge et sted mellem 3½ og 4 milliarder kr. Samtidig fortalte årsoversigten, at den samlede efterspørgsel i 1973 vil